

скърбь и грыжа на одного, на другыго е смѣшка и забавка. И ако нѣкой шепне нѣкому всичкж-тж си вътрешнж опытность, той ще произведе въ него чуденіе и съжаленіе.

Тогава при кого да прибѣгне душа-та? — Душа-та *познава* че едно нѣщо іж много оскърбява, но освѣнь неіж кой другъ ще *усъти* това? — Никой. — Ако душа-та сама прѣтърпѣва, то тя ся разболѣва. Умъ-тъ и нервы-тъ ся мжчатъ отъ често-то страданіе. — И тѣй искренный-тъ Христіанинъ полека лека става незадоволенъ; захваща често да ся оплаква и лесно ся докача.

Не е така обаче за онзи Христіанинъ, който наистинж вѣрва че Богъ работи въ най-дробны-тъ случкы на живота му; защото той всякога ся увѣрява на неговж-тж любовь и приима за прибѣжище съчувствіе-то му. Като прави тѣй, безбройны-тъ грыжы и смущенія, даже и най-малкы-тъ нареждатъ ся едно слѣдъ друго и ставатъ красна върска чрѣзъ коіжто душа-та му ся съединява съ Бога.

Този человекъ познава Христа не чрѣзъ високи понятія и умственно тълкованіе, но тѣй Го познава, както познава нѣкой пріятеля си. Той познава Иисуса въ всегдашны-тъ нуждны потрѣбы конто му дава Той еднж слѣдъ другж — познава Го въ всякж грыжж, въ коіжто Той постоянно съчувствува. Познава Го още въ всѣкой страхъ когото отпжжда, и въ всяко искушеніе, въ което го прави силенъ, за да го побѣди.

Когато захващамы най-напрѣдъ да слугуваме